

Arrest

nr. 267 628 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2019 dient verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 20 oktober 2020 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen bovenvermelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 252 224 van 6 april 2021 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 25 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris (hierna de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten,

naam : R. S.

voornaam : H.

geboortedatum : (...)1985

geboorteplaats : Teheran

nationaliteit : Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20/10/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 06/04/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 7 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel

Christenen kunnen in Iran vervolgd worden op grond van artikelen 513-514 van de Iraanse strafwet, waarin blasfemie bestraft wordt (stuk 6). De sanctie is de doodstraf.

De Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk heeft op 13-14 November 2019 een country guidance opgesteld voor Iraniërs die zich bekeerd hebben van de Islam tot het Christendom (stuk 7).

Het tribunaal gebruikt als bron onder anderen het rapport van Mevrouw Anna Enayat van 10.8.2019.

Uit deze country guidance blijkt onder anderen welke risico's bekeerde Iraniërs lopen bij een terugkeer naar Iran:

"105. She adds that because of the regime's insistent equation of Christianity with Western political influence, denials may fall on deaf ears: "A returnee from the UK who has been baptized, and long involved with an evangelical/protestant church, will be particularly susceptible to suspicions arising from this mindset". It is therefore likely, in Mrs Enayat's view, that on arrival such a returnee will be subject to arrest followed by short-term, probably abusive, detention for investigation. He will then be released, possibly on bail pending further investigation; he will likely be monitored and subject to recall. She concludes that "it is important not to overestimate the rationality and underestimate the paranoia of the Iranian authorities - it is long standing and pervasive"."

De guidance gaat verder in op de verschillende risico's die bekeerde personen vrezen bij een terugkeer naar Iran:

"111. Against this background we have no hesitation in finding that a genuine Christian would face serious difficulties on arrival in Tehran. Asked about the basis of his claim for asylum, he cannot be expected to lie. The interviewer will quickly establish that here is an individual who has been attending church abroad, and who has perhaps been baptised into this new faith. Here is an individual who would then, as Mrs Enayat puts it, be treated like "any other convert". There is a real risk that he would be asked to sign an undertaking which amongst other things (see above) would require him to renounce Christianity. The convert who in fear chooses to sign that document will be quickly released, but will almost certainly be placed under surveillance. The effect of that surveillance would be that his ability to practise his faith in his own country would be completely denied. The convert who refuses to recant, and to make the admissions required of him, is on the road to martyrdom: even if he manages to avoid ill-treatment during this process, he will be detained until he agrees to sign. Set in the context of the overall evidence about the way that Christians are treated, we think it very likely that this is what has happened in the recent cases of return to which we have been referred. Although nine of the eleven individuals involved had initially failed in their asylum claims in Europe, seven were subsequently recognised as refugees, their claims to be at risk as practising Christians now apparently accepted. It can be inferred from the charges brought against the uncle and nephew returning from Armenia that they already had known house church links."

Het feit dat personen bekeerd tot het christendom in Iran risico lopen op behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM werd reeds vastgesteld door het EHRM in F.G. t. Zweden van 23.03.2016 (nr. 43611/11).

Tweede onderdeel

Om te besluiten tot de afwezigheid van risico's tot behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM in Iran, oordeelde uw Raad in arrest nr. 252.224 van 06.04.2021 dat verzoekers bekering manifest opportunistisch is. De appreciatie van het risico op behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM moet gebeuren volgens de criteria bepaald in Jabari t. Turkije van 11.07.2020 (nr. 40035/98):

« 50. Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité défaire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. »

De beslissing om zijn bekering als manifest opportunistisch te beoordelen, ondanks de documenten voorgelegd tijdens de procedure, en zonder verzoeker te ondervragen op de zitting, lijkt niet conform met de vereisten van artikel 13 EVRM zoals vastgelegd in het arrest van het EHRM.

Dit wordt benadrukt in het attest van Bisschop Jean Kockerols (stuk 8):

«[...] quand bien même si il n'est jamais possible de connaître le for intérieur d'une personne, il me paraît très difficile et même fort étonnant de conclure que la conversion de Monsieur H. R. ne soit pas sincère, et encore plus difficile de conclure qu'elle serait manifestement opportuniste. »

Het bevel om het grondgebied te verlaten is een uitvoeringsmaatregel van het arrest nr. 252.224. Hierdoor maakt de bestreden beslissing zich de illegaliteiten van het arrest eigen. Omwille van deze redenen schendt het bevel om het grondgebied te verlaten de bepalingen van het middel.”

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu wordt in de bestreden akte duidelijk de juridische en de feitelijke overwegingen vermeld. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en er wordt gesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Tevens wordt erop gewezen dat zijn verzoek om internationale bescherming werd verworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 oktober 2020 en dat op 6 april 2021 de Raad de weigering van de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus heeft bevestigd. Hiermee heeft verweerder voldaan aan zijn formele motiveringsplicht.

Verzoeker wijst erop dat christenen in Iran vervolgd worden op grond van de Iraanse strafwet. De sanctie is de doodstraf. Verzoeker verwijst in dit verband naar de “*country guidance*” van 13 november 2019 en het rapport van mevr. A. Enayat van 10 augustus 2019. Ten slotte wijst verzoeker op het arrest van het EHRM, F.G. t. Zweden van 23 maart 2016 waarin wordt bevestigd dat personen bekeerd tot het christendom in Iran het risico lopen op behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In de bestreden beslissing wordt onder meer als volgt gemotiveerd:

“Op 20/10/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 06/04/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.”

Verzoeker haalde in zijn verzoek om internationale bescherming zijn bekering tot het christendom aan. Zijn vrees bij een terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van zijn bekering werd onderzocht door de CGVS en na hoger beroep tegen de beslissing van de CGVS door de Raad. Het onderzoek van voormelde verzoek om internationale bescherming hield ook een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepaling van de vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009).

In voornoemd arrest van de Raad met nummer 252 224 van 6 april 2021 wordt in verband met zijn bekering tot het christendom het volgende vastgesteld:

“Verzoeker stelt zijn land te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van het gegeven dat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de ernst, de oprechtheid als de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende bekering, problemen en nood aan internationale bescherming daarbij op fundamentele wijze worden ondergraven door verzoekers bijzonder laattijdige verzoek om internationale bescherming in België.

(...)

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende zes jaren talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een ernstige negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, voorts verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.” Uit de verklaringen afgelegd door verzoeker leidt de Raad af dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan de ernst en oprechtheid van verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran. De Raad besluit: “De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) verzoekers bekering, dat verzoeker niet aantoont of aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als bekeerling zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd en dat verzoeker derhalve evenmin aantoont of aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemaakte analyses van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad niet langer actueel zouden zijn. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de gemachtigde in die omstandigheden een bijkomend onderzoek zou hebben moeten maken of bijkomend moest motiveren over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst en citeert uit een aantal rapporten doch deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die de motivering in het arrest van de Raad in een ander daglicht stellen. Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest *F.G. t/ Zweden* van het EHRM werd in het arrest nr. 252 224 van de Raad reeds gesteld dat niet kan worden ingezien hoe deze rechtspraak op hem van toepassing zou kunnen zijn. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij zich in een vergelijkbare positie bevindt als de persoon waarop deze rechtspraak betrekking had.

Uit niets blijkt dat verzoeker met zijn betoog gegevens aanbrengt over zijn bekering tot het christendom die niet reeds voorlagen in het kader van de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of, daarna, in het kader van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en die een andere beoordeling over het risico op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen.

In het tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat artikel 13 van het EVRM wordt geschonden omdat in het arrest van de Raad zijn bekering als manifest opportunistisch wordt beoordeeld terwijl hij documenten heeft voorgelegd tijdens de procedure en hij niet ondervraagd werd op de zitting. Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar een attest van Bisschop J. Kockerols, stuk 8 in bijlage van het verzoekschrift.

Vooreerst merkt de Raad op dat het attest van de bisschop dateert van 4 juni 2021. Verzoeker kan de gemachtigde bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met het voormelde attest waarvan hij geen kennis had of kon hebben op het moment van het bestreden bevel, genomen op 25 mei 2021.

Waar verzoeker stelt dat hij niet werd “ondervraagd” door de Raad blijkt uit het PV van de zitting van 11 maart 2021 dat hij werd gehoord tijdens de zitting, bijgestaan door een tolk Farsi en door zijn advocaat. Verzoeker had bijgevolg de mogelijkheid alle elementen aan te brengen die hij nuttig achtte.

Waar verzoeker verwijst naar de documenten die hij had voorgelegd blijkt uit het arrest nr. 252 224 dat alle voorgelegde documenten werden onderzocht. De Raad stelde in het voormelde arrest evenwel vast dat de door verzoeker voorgelegde documenten "*opgenomen in de map 'documenten in het administratief dossier'*" de in de beslissing van de CGVS aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker niet werden weerlegd of betwist, geen afbreuk konden doen aan de vaststellingen van de Raad. De Raad dient overigens op te merken dat waar verzoeker het niet eens is met de beoordeling gedaan door de Raad in het arrest nr. 252 224, dit arrest niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep.

Aangenomen dat verzoekers grief ontvankelijk is, maakt hij de schending van artikel 13 van het EVRM niet aannemelijk.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN